

[Socialministeren.]

gælder ved Tilsnigelse af Kommunegæld eller groft Misbrug af tilstaaet Hjælp samt i Tilfælde af uordentlig Livsførelse, uforsvarlig Opgivelse af en Stilling eller Arbejde o. s. v., se nærmere §§ 317—20, hvilken sidste omhandler Appelreglerne.

Fattighjælp med dennes særlige Virkninger, se § 321, der omtrent svarer til de nugældende Regler, dog bortset særlig fra Hjemsendelse, som det nye System ikke kender, da det ikke kender Begrebet Forsørgelseskommune, og fra, at Forbudet mod fattigunderstøttedes Indgaaelse af Ægteskab indskrænkes, omhandles i Afsnit VII, Kap. XXIII—XXVII.

§ 322 omhandler de arbejdssky Personer, §§ 323—26 de *groft forsømmelige Forsørgere* og indeholder strenge Regler om dem, der svigter deres Pligter overfor Familie i Almindelighed, Børnene i Særdeleshed, Regler, hvis Strenghed naturligvis staar i Forhold til den udviste Ansvarsløshed Karakter, og som i særlig Grad rammer den Type Solderister, der enten bruger deres Fortjeneste udenfor Hjemmet og lader Kone og Børn sulte, eller som endog ligefrem ved Drikkeri, Arbejdslede eller lignende ligger Familien til Byrde; for disse vil Ophold i Arbejdsanstalt afløses af Tvangsarbejde, stigende efter deres asociale eller antisociale Færd.

§§ 327—29 omhandler specielt Forsorgen for *Alkoholister*; Reglerne her er venlige, naar og saa længe paagældende selv ønsker at komme paa ret Køl, men alt andet end venlige, hvis Patienten ikke vil medvirke til sin Helbredelse. Ophold paa Afvænningshjem eller andre Anstalter er altid Fattighjælp i disse Tilfælde.

Endelig omhandler §§ 330—36 Forsorgen for visse straffede Personer, derunder Betlere, *professionelle Vagabonder*, erhvervs- og subsistensløse, der afleveres af Politiet, derunder prostituerede Kvinder, m. fl. og søger at skabe bedre System i Forsorgen for disse Personer efter Forholdene i det enkelte Tilfælde, Forholdsregler, der gaar lige fra Løsladelse og Anvisning af Arbejde eller Forsorg gennem private Foreninger til Anbringelse i Arbejdskoloni, Arbejdsanstalt eller Tvangsarbejdsanstalt.

Det gælder overhovedet her som overalt i det nye System, at man har søgt at afpasse saavel Hjælp som Retsvirkninger ikke efter bestemte Teorier eller Institutioner, men efter Trangforholdets egen Karakter, og at man har lagt Vægt paa i særlig Grad at sammenarbejde de forskellige Former af Hjælp, at undgaa Dobbelt-

forsørgelse, og derfor ved hver enkelt Hjælpeform at angive ikke alene de særlige Betingelser, der maa opfyldes i det enkelte Tilfælde, men ogsaa Forholdet til andre Arter af offentlig Hjælp, et særdeles vanskeligt Arbejde, der delvis er forsømt i den nuværende stykkevise Lovgivning. Desværre kan jeg ikke naa at redegøre nærmere herfor — udover hvad der allerede er sket —, og jeg maa derfor om Detaljer henvise til de enkelte Lovbestemmelser med dertil knyttede Betingelser og Henvisninger, der ser udviklede ud, men i Virkeligheden vil betyde en stor Lettelse for Administrationen, som nu saa ofte maa ty til sekundære Retskilder for overhovedet at faa nogen Vejledning om, hvorvidt Hjælpen maa ydes eller ydes som Supplement til anden Hjælp.

Det sidste Afsnit, VIII, Kapitel XXVIII, om de særlige Slutnings- og Overgangsbestemmelser giver en Række midlertidige Regler, som jeg dog mener at turde forbigaa ved denne almindelige Gennemgang af det nye System, og jeg har da kun *Udgiftsproblemet* tilbage. I Forslaget til offentlig Forsorg, Side 134—66, vil man finde dette belyst paa alle Leder og Kanter med Tabeller og forklarende Noter, Overgangsudgifter, ny Refusionsordning, midlertidig og endelig Plan. Dels under Hensyn til Forhandlingen i Ejor, dels for ikke at drukne ærede Medlemmer i Tal, som jeg jo alligevel ikke har Tid til at forklare eller illustrere nærmere, skal jeg indskrænke mig til at give Hovedtallene for den endelige Plan, altsaa naar det nye System betragtes som vedtaget og traadt ud i Livet, det, der jo har den afgørende Interesse ved Bedømmelsen af, hvad Forslaget udgiftsmæssig betyder; en hel Række Enkeltudgifter har jeg jo ogsaa nævnt paa vedkommende Sted i det foregaaende. Man erindrér, at det drejer sig om beregnede Normalaar.

Hvad først *Forsikringslovgivningen* angaar, stiller Tallene for *Folkeforsikringen* sig saaledes: Udgift for Staten til Sygekasser, Invalideforsikring og Aldersrente nu 48 Mill. Kr., for Kommunerne 28,1 Million, tilsammen 76,1 Million; til Folkeforsikringen Staten 55,4 Millioner, Kommunerne ca. 33 Millioner, tilsammen ca. 88½ Million, Merudgift for det offentlige ca. 12,4 Millioner; *Arbejdsløshedsforsikringen*: Staten nu 4 Millioner, Kommunerne 3,3, i alt 7,3; efter det nye Forslag Staten 10,1 og Kommunerne 3,9 Millioner, i alt 14 eller en Merudgift paa ca. 6,7 Millioner, og Ulykkesforsikringen nu: Staten ca. 1